

רע"פ 4218/15 - מכלוף אמסלם נ' מדינת ישראל

פלילי - חוק העונשין - עבירות מס

var MareMakom = "רעפ 4218/15 - מכלוף אמסלם נ' מדינת ישראל, תק-על 2015(2), 12615(18/06/2015)";
{p.IDHidden{display:none

בבית המשפט העליון רע"פ 4218/15

כבוד השופט א' שהם
מכלוף אמסלם

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 20.5.2015,
בעפ"ג 6083-07-14, שניתן על ידי כב'
השופטים: י' אלון - נשיא; י' צלקובניק; ו-י' עדן

עו"ד מלי אטיאס

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים י' אלון - נשיא; י'
צלקובניק; ו-י' עדן), בעפ"ג 6083-07-14, מיום 20.5.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של
בית משפט השלום באשקלון (כב' השופט הבכיר ח' נחמיאס), בת"פ 56767-12-11, מיום 25.5.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו 20 אישומים בגין ביצוע עבירות מע"מ, לפי סעיפים 117(ב)(5), 117(ב)(1), 117(א)(1) ו-117(א)(7) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975. המבקש, כך נטען, נהג לדרוש בדוחותיו התקופתיים לרשות מע"מ, מס תשומות, בהסתמך על "חשבוניות פיקטיביות", היינו חשבוניות מס אשר הוצאו שלא בעבור עסקה כלשהי, כמתחייב על-פי דין. עוד הואשם המבקש, כי הוא לא ניהל פנקסים ורישומים על אודות עסקו, כמתחייב.
3. לאחר ניהול משפט הוכחות, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בכלל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.
4. בבואו לקבוע את מתחם הענישה ההולם למעשיו של המבקש, ציין בית משפט השלום, כי העבירות בהן הורשע המבקש "מסבות נזק רב לכלכלת המדינה וקופתה ופגיעתן קשה ורבה", ובשל כך, פעמים רבות העונש שנקבע לעבירות אלה, הינו מאסר בפועל. בית משפט השלום הדגיש, כי הפלוגתא בין הצדדים נעוצה בשאלת הטלתו של רכיב המאסר בפועל על המבקש. המאשימה סברה, כי מתחם הענישה נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל, ואילו המבקש "הדגיש את כל הטענות שניתן לטעון [לזכותו] [...] וביקש מהסיבה של טיעון לשיקום להסתפק כאן בשל"צ". אחר הדברים האלו, ציין בית משפט השלום, כי "למרבה הצער כנראה [המבקש] אינו מפנים את חומרת התנהגותו במקרה דנן", והחליט לאמץ את מתחם הענישה אותו הציעה המאשימה. לקולת העונש, נתן בית משפט השלום את דעתו לנסיבותיו האישיות, המשפחתיות והרפואיות של המבקש. לבסוף, דן בית משפט השלום את המבקש ל-8 חודשי מאסר לריצוי בפועל; השית עליו 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים, עבירה דומה לזו שבה הורשע; וקנס אותו בסך 20,000 ₪, או 200 ימי מאסר תמורתם.
5. המבקש ערער על גזר דינו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, וערעורו נדחה, ביום 20.5.2015. את ערעורו מיקד המבקש ברכיב המאסר בפועל שהושת עליו, וטען, בהקשר זה, כי יש מקום להתחשב בכך שהוא ביצע את העבירות מתוך מצוקה כלכלית עקב משבר משפחתי, ובכך שהוא כיסה את מרבית חובותיו למע"מ. לאחר עיון בתסקיר שירות המבחן בעניינו של המבקש - אשר המליץ להמיר את עונשו למאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות - קבע בית המשפט המחוזי, כי:
"העבירות שבהן הורשע [המבקש] אינן מעידה חד פעמית או אירוע נקודתי [...] [המבקש] באופן שיטתי זייף, רימה והוליק שולל את רשויות המס בכך שדיווח לאורך חודשים ושנים ובאופן שיטתי על תשומות פיקטיביות שלא היו ולא נבראו בסכום מצטבר של 328,000 ₪ שאותם קיזז וניכה מחיובי מע"מ. בנסיבות אלה, ובסוג עבריינות מס שכזו הכוללת כאמור עשרות עבירות מס שהן מסוג פשע, דין הוא שהעברייני יידון לעונש מאסר של ממש".

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשה שלפניי משיג המבקש, פעם נוספת, על חומרת העונש שנגזר עליו. המבקש טוען, כי גזר דינו של בית משפט השלום "עומד בסתירה למדיניות ראויה ולאינטרס הציבורי, בו אדם נשלח אל מאחורי סורג ובריוח על רקע ביצוע עבירות פיסקליות". בעיקר אמורים דברים אלו, כך נטען, לנוכח העובדה כי המבקש "הסיר את מלוא 'המחדלים' שנוצרו על ידו [...] והחזיר לקופת המדינה סכום העומד על 332,697 ₪ [...] ובמבחן התוצאה בסופו של יום הקופה הציבורית לא ניזוקה". המבקש מוסיף וטוען, כי ראוי היה לזקוף לקולת עונשו נסיבות חריגות, אשר "לא זכו למשקל ראוי". בין היתר, היה על הערכאות הקודמות לשקול, לשיטתו של המבקש, את הרקע לביצוע המעשים על-ידי המבקש, אשר לא נועדו להעשירו, אלא רק למנוע את "קריסת העסק באופן טוטאלי". בגדרי טענה זו, הצביע המבקש על "פגיעה ממשית ואף 'אנושה' בסיכויי שיקומו, ככל שיוותר על כנו עונשו מאחורי סורג ובריוח. נטען בנוסף, כי היה מקום ליתן משקל רב יותר לתסקיר שירות המבחן, אשר המליץ להמיר את עונשו של המבקש לריצוי על דרך של עבודות שירות. המבקש הדגיש, בהקשר לכך, כי התסקיר הוגש "לראשונה במסגרת הערעור", בהתאם להנחייתו של בית המשפט המחוזי. משכך, "לא יתכן שבסופו של דבר לא מייחס [בית המשפט המחוזי] כלל משקל לאמור בתסקיר ולהמלצותיו, ולו מספיק כדי למנות אותו בין שיקוליו בהכרעה בערעור" (התוספת שלי - א.ש.).

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר עליו, לכך אדרש בהמשך.

דיון והכרעה

7. כלל נקוט הוא בשיטת משפטנו, כי בקשה לרשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל במקרים חריגים המעוררים שאלה משפטית נכבדה או סוגייה ציבורית רחבת היקף החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, או כאשר מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק מהותי אשר נגרם למבקש (רע"פ 2744/15 דרדיק נ' מדינת ישראל (17.6.2015); רע"פ 4022/15 יוסף נ' מדינת ישראל (14.6.2015); רע"פ 3518/15 מלקמו נ' מדינת ישראל (8.6.2015)). הבקשה שלפניי אינה מעוררת שאלה משפטיות כבדת משקל, ולא עולה ממנה חשש מפני עיוות דין או אי-צדק חמור שנגרם למבקש, ובשל כך אין בידי להיעתר לה.

עוד ראוי לציין, כי טענותיו של המבקש מכוונות נגד חומרת העונש שהושת עליו. הלכה היא, כי טעם זה אינו מצדיק, על דרך הכלל, מתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים בהם מתרשם בית המשפט כי מדובר בסטייה

ניכרת ממדיניות הענישה המקובלת והראויה בעבירות דומות (רע"פ 2450/15 אזרזר נ' מדינת ישראל (15.4.2015); ראו גם: רע"פ 2945/15 אבו חנין נ' מדינת ישראל (3.5.2015); רע"פ 1625/15 פלונית נ' פלונית (19.4.2015)). לאחר שעיינתי בחומר שלפניי, שוכנעתי, כי אין בפנינו, במקרה דנן, סטייה כלשהי ממדיניות הענישה המקובלת והראויה בעבירות דומות, קל וחומר שאין מדובר בסטייה קיצונית ממדיניות ענישה זו. הערכאות הקודמות בחנו את כלל הנסיבות המאפיינות את המעשים, ואיזנו כהלכה בין כלל השיקולים העומדים על הפרק. ואזכיר, כי העונש אשר הושת על המבקש מצוי בסמוך לרף התחתון של מתחם הענישה שנקבע.

עוד אציין, בהקשר זה, כי לא מצאתי ממש בטענתו של המבקש, לפיה החזרת חובותיו לרשויות מע"מ מצדיקה הקלה נוספת בעונשו. המבקש היה מחוייב, ממילא, להשיב לרשויות מע"מ את כלל הסכומים בהם זכה שלא כדין, ולכן אין הוא יכול להיבנות מטענתו זו, לצורך ביטול רכיב המאסר שנגזר עליו.

8. טוען המבקש, כאמור, כי ריצוי מאסרו מאחורי סורג ובריה יפגע פגיעה "אנושה" בסיכויי שיקומו. אמת נכון הדבר, כי האינטרס שעניינו שיקומו של הנאשם, איננו אינטרס אישי של אותו נאשם בלבד, אלא שמדובר באינטרס חברתי כולל, לשקם את מי שסרו מדרכם, ולהחזירם לדרך המוטב. יחד עם זאת, יש לזכור, כי אינטרס זה מונח לצד יתר שיקולי הענישה העומדים על הפרק, בעת שנגזר עונשו של הנאשם (רע"פ 2945/15 אבו חנין נ' מדינת ישראל (3.5.2015); רע"פ 1787/15 עמר נ' מדינת ישראל (24.3.2015) רע"פ 1383/15 לב ארי נ' מדינת ישראל (3.3.2015)). לא מצאתי בנידון דידן, כי יש בסיכויי שיקומו של המבקש, ככל שקיימים כאלה, כדי להטות את הכף ולהצדיק את ביטולו של עונש המאסר בפועל שהושת עליו.

9. הבקשה לרשות ערעור נדחית, אפוא.

לפיכך, מתייתר הצורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל. המבקש יתייצב לריצוי מאסרו בכלא דקל שבמתחם כלא באר שבע, ביום 5.7.2015, בשעה 08:00, או על-פי החלטת שב"ס. המבקש רשאי לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

התנאים שנקבעו לצורך עיכוב ביצוע עונש המאסר על-ידי בית המשפט המחוזי, יעמדו בתוקפם עד להתייצבות המבקש לריצוי עונשו, כאמור.

ניתנה היום, א' בתמוז התשע"ה (18.6.2015).

עמוד 4

ש ו פ ט
